

ROBERT BRYNDZA

SON NEFES

Çeviren
Aslı Dağlı

Veronika, Filip ve Evie için

“En korkunç canavarlar ruhlarımızda
gizlenmiş olanlardır...”

Edgar Allan Poe

GİRİŞ

Saat sabahın üçüydü ve cesetten yayılan mide bulandırıcı koku arabayı doldurmuştu. Sıcaklık günlerdir düşmüyordu. Dolayısıyla adam arabasının klimasını sonuna kadar açmış, o şekilde sürüyordu ama yine de kadının hızla çürümekte olan cansız bedeninden yükselen koku arabanın bagajından içeri doluyordu.

Onu bagaja tıkmasının üzerinden iki saat geçmişti fakat kadının cesedi çoktan sineklenmiş ve adam sinekleri savuşturmak için karanlığın ortasında dikilip havayı dövmek zorunda kalmıştı. Tıpkı bir kuş gibi kanat çırpışını fark edince gülmüştü. Eğer kadın hâlâ hayatta olsaydı o da gülerdi.

Riskleri göze alarak çıktığı bu gece yolculuklarından, ıssız otoyolda tek başına araba sürmekten ve banliyölerden geçerek Londra'ya girmekten hoşlanırdı. İki sokak önce arabasının farlarını söndürmüştü; viraneden farksız bir mesken bölgesine dönerken de motoru susturdu. Araba sessizce dönen tekerleklerinin üzerinde bayır aşağı süzüldü, karanlık pencere evlerin önünden geçti ve terk edilmiş, küçük bir matbaanın görüş alanına girdiği yokuşun aşağısına dek ilerledi. Matbaa bir otoparkla yoldan ayrılıyordu ve bina kaldırımın kenarına dizilmiş yüksek ağaçların gölgesinde kalırken şehirden yükselen ışık kirliliği çevresindekileri çamurumsu turuncu bir ışıkla yıkıyordu. Adam asfaltın altından baş veren ağaç köklerinin üzerinden sarsıla sarsıla geçerek otoparka girdi.

Matbaanın girişinin yanına sıra sıra dizilmiş çöp kutularına doğru yollandı ve direksiyonu aniden sola kırıp arabanın arka tamponuyla son çöp konteynerinin arasında en fazla bir adım mesafe bırakarak durdu.

Kısa bir anlığına sessizce oturdu. Karşı taraftaki evler ağaçların ardında kalıyordu ve sıra evlerin otoparkla kesiştiği yerde de tuğladan bir duvar vardı. Torpido gözüne uzanıp oradan bir çift lateks eldiven çıkardı. Arabadan inmesiyle sıcaklığın asfalttaki çatlakların arasından yükselerek hücumu geçmesi bir oldu. Eldivenlerinin içi yalnızca birkaç saniye içinde terden su gibi oldu. Arabanın bagajını açtığı anda bir kurt sineği uçuşa geçerek suratına çarptı. Adam kollarını savurarak sineği tokatladı.

Konteynerin kapağını ardına kadar açtığı anda burnuna kesif bir çöp kokusu çarptı ve sıcakta çürümekte olan çöplerin arasına yumurtalarını bırakmakla meşgul olan mendebur sinekler havalandırarak saldırıya geçtiler. Kısa bir çığlık ve birkaç tokatla onları da başından savdıktan sonra arabanın arkasına geçti.

Kadın yağlanmış saçları ve pislenmiş kıyafetleriyle ağlayıp sızladığı, yalvarıp yakardığı birkaç saat öncesine, yani ölümüne dek hep çok güzeldi. Şimdiyse hamur gibi bir şeye dönüşmüştü. Artık bedenine ne adamın ne de kendisinin ihtiyacı vardı.

Kadını bir çırpıda kaldırdı, bagajdan çıkardı, siyah çöp torbalarının üzerine boylamasına yatırdı ve konteynerin kapağını yavaşça kapattı. Etrafına bakındı; yalnızdı. Hatta kadın artık yanında olmadığından az öncekine nazaran daha bile yalnız sayılırdı. Gerisin geriye arabaya bindi ve eve doğru uzun yolculuğuna başladı.

Ertesi sabahın erken saatlerinde karşı komşu, elinde tıka basa doldurulmuş bir siyah çöp torbasıyla matbaaya doğru yürüdü. Resmî tatillerde çöp toplanmazdı ve kayınvalidesiyle kayınpederi de yeni doğan bebeğiyle ilgileniyordu. Çöpü atmak için konteynerlerden ilkinin kapağını kaldırdı ve sürüsüyle sineğin

saldırısına uğradı. Elini kolunu savurarak geriledi. Ve o anda siyah çöp torbalarının üzerinde yatan genç kızın cesedini gördü. Kız öldüresiye dövülmüştü: gözlerinden biri şişerek kapanmıştı, kafasında yarıklar vardı ve cesedi sabah sıcağında kendilerine ziyafet çeken sineklerle kaynıyordu.

Derken koku sillesini indirdi. Kadın elindeki siyah çöp torbasını yere bıraktı ve sıcak asfaltın üzerine kustu.

9 OCAK 2017, PAZARTESİ

Başmüfettiş Erika Foster, Dedektif James Peterson'ın kısa rastalarında kar tanelerini havluyla kurulamasını izledi. Peterson ukalalıkla çekicilik arasındaki doğru oranı tutturmuş, uzun boylu ve sıırım gibi bir tipti. Dışarıda uğuldayan kar fırtınası yüzünden perdeler sıkıca kapatılmıştı, arka planda televizyon mırıldıyordu ve oturma odasıyla mutfağın bir arada olduğu küçük oda iki yeni lambanın yumuşak ve sıcak ışığıyla aydınlanıyordu. İşte uzun bir gün geçiren Erika sıcak bir duş alıp erkenden yatmaya niyetliydi fakat Peterson köşedeki kızarmış balık ve patatesçiden aramış ve aç olup olmadığını sormuştu. Erika bir bahane uydurmadan kendini evet derken bulmuştu. Daha önce, başarıyla sonuçlanan sayısız cinayet soruşturmasında birlikte çalışmışlardı. O zamanlar Erika, Peterson'ın kıdemli amiriydi fakat şimdi farklı birimlerdeydiler: Peterson Cinayet Masası'nun mensubuyken Erika, Proje Ekibi'nde çalışıyordu ve çarçabuk buradaki pozisyonundan nefret eder olmuştu.

Peterson radyatörün başına gidip havluyu özenle peteğin üstüne astı ve hemen ardından sırtarak Erika'ya döndü.

"Dışarıda tipi var," dedi avuçlarını birleştirip aralarına hohlayarak.

"Noel'in güzel geçti mi?" diye sordu Erika.

"Fena değildi, yalnızca annem ve babam vardı. Kuzenim nişanlandı," dedi Peterson deri ceketini çıkarırken.

“Tebrikler...” Erika, Peterson’ın daha önce bir kuzenden bahsedip bahsetmediğini anımsayamadı.

“Peki ya seninki? Slovakya’da mıydın?”

“Evet, kız kardeşim ve ailesiyle birlikteydim. Yeğenimle tek kişilik bir karyolayı paylaştım... Bira ister misin?”

“Çok sevinirim,” dedi Peterson.

Ceketini koltuğun arkasına asıp oturdu. Erika buzdolabının kapısını açıp içine baktı. Altılı bira paketi sebzeliğe sıkıştırılmıştı ve evindeki tek yiyecek, buzdolabının en üst rafında duran tencerenin içindeki birkaç günlük çorbaydı. Erika paslanmaz çelik tencerenin kavisli yüzeyinde kendine şöyle bir bakmak istedi ama çeliğin şekli, yansımasını bozarak ona lunaparklardaki sihirli aynaların yaptığı gibi sıska bir surat ve şişkin bir alın bahşediverdi. Karnını çoktan doyurduğunu söyleyerek kibarca yalana başvurması gerekirdi.

Birkaç ay evvel bir barda meslektaşlarıyla birlikte yuvarladıkları birkaç kadehin ardından Erika ve Peterson kendilerini aynı yatakta bulmuşlardı. Her ne kadar ikisi de bunu *yalnızca* tek gecelik bir ilişki gözüyle görmeseler de o zamandan beri profesyonelliklerini bozmamışlardı. Noel’den önceki birkaç geceyi birlikte geçirmişlerdi ve Erika onda kaldığı iki seferinde de Peterson’ın dairesini kahvaltıdan önce terk etmişti. Fakat şimdi Peterson onun dairesindeydi, ayıklardı ve merhum kocası Mark’ın yaldızlı bir çerçevenin içindeki fotoğrafı pencerenin kenarındaki kitap rafında duruyordu.

Erika gerginliğini ve vicdan azabını zihninden kovalamaya çalıştı, dolaptan iki bira aldı ve buzdolabının kapısını kapattı. İçinde kızarmış balığın ve patatesin durduğu kırmızı beyaz çizgili poşet tezgâhın üzerinde duruyor ve kokusu ağzını sulandırıyor.

“Balığınla patatesini kutusunda mı yemek istersin?” diye sordu biralara kapaklarını açarken.

“Başka nasıl yenir ki,” dedi Peterson. Bir kolunu kanepenin arkasına atmış, ayak bileğini ise diğer bacağına dizine dayamıştı. Kendinden emin ve rahat görünüyordu.

Erika bunun atmosferi bozacağını biliyordu ama konuşmaları gerekiyordu; bazı sınırlar belirlemeye ihtiyacı vardı. İki tabak çıkardı ve onları poşet ve biralarla birlikte yüklenip orta sehpayaya bıraktı. Pirinç paket kâğıdını konuşmadan açtıklarında hem sulu hem de altın rengi görünen patates kızarmalarıyla cıtır balıkların dumanı tüttü. Bir an için yemeklerine gömüldüler.

“Bak, Peterson. James,” diye lafa girecek oldu Erika.

Tam o anda Peterson’ın telefonu çaldı. Telefonu cebinden çekip çıkardı.

“Üzgünüm, buna bakmam gerek.”

Erika başıyla onayladı ve eliyle rahatına bakmasını işaret etti.

Peterson telefonu açtı ve kaşlarını çatarak dinledi. “Gerçekten mi? Tamam, sorun değil, adres nedir?” Masadan bir kalem kaptı ve paket kâğıdının köşesine bir şeyler karalamaya koyuldu. “O civardayım. Hemen çıkabilirim. Sen gelene kadar da olay mahalline göz kulak olurum... Fakat hava malum, acele etme.” Telefonu kapattı, ağzını patates kızartmasıyla tıka basa doldurdu ve ayağa kalktı.

“Mesele nedir?” diye sordu Erika.

“Birkaç öğrenci çöp konteynerinin tekinde genç bir kızın parçalanmış cesedini bulmuşlar.”

“Nerede?”

“Tattersall Yolu’nda, New Cross’a yakın... Lanet olsun, şu mendebur patates kızartmaları gerçekten çok lezzetli,” dedi ağzına biraz daha patates tıktırarak. Deri ceketini koltuğun arkasından aldı ve kimliğini, cüzdanını ve arabasının anahtarını kontrol etti.

Erika artık Cinayet Masası’nda olmadığından yine pişmanlıkla karışık bir sızı hissetti.

“Üzgünüm, Erika. Bunu başka bir zaman yapmamız gerekecek. Aslında bu akşam boş olacaktım. Az önce ne diyordun?”

“Sorun yok. Önemli bir şey de değildi. Arayan kimdi?”

“Başmüfettiş Hudson. Kar yüzünden mahsur kalmış. Aslında

tam olarak mahsur kalmamış. Şehir merkezinden geliyor ve yollar epey kötü durumda.”

“New Cross buraya yakın, seninle geleceğim,” dedi Erika tabağını masaya bırakıp tezgâhın üzerindeki cüzdaniyle kimliğini kaparak.

Peterson bir yandan ceketini giyerken diğer yandan koridorda Erika’yı takip etti. Erika koridordaki küçük aynada kendine şöyle bir baktı, ağzının kenarlarındaki yağları sildi ve ellerini kısa sarı saçlarından geçirdi. Yüzünde makyaj yoktu ve belirgin elmacık kemiklerine rağmen, Noel yemeklerine abanarak geçirdiği bir haftanın ardından yanaklarının dolgunlaşmış olduğunu fark etti. Aynada göz göze geldiklerinde Peterson’ın suratına sıkıntılı bir ifadenin yerleştiğini gördü.

“Senin için sorun olur mu?”

“Hayır. Gelgelelim benim arabamla gideceğiz,” dedi Peterson.

“Hayır. Ben kendi arabamı alırım.”

“Bana istediğini yaptırmak için rütbeni mi kullanacaksın?”

“Sen neyden bahsediyorsun? Sen kendi arabanı alırsın, ben de benimkini alırım. Konvoy hâlinde gideriz.”

“Erika. Buraya yalnızca kızarmış balıkla patates için geldim...”

“Yalnızca kızarmış balıkla patates için mi?” diye sordu Erika.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey. Az önce işle ilgili bir çağrı aldın ve kıdemli amirinin olduğundan olay mahalline seninle birlikte iştirak etmem de gayet akla yatkın. Hatta Başmüfettiş Hudson gecikeceği için ziyadesiyle mantıklı...” Sesi yavaş yavaş alçaldı; şansını fazla zorladığının farkındaydı.

“Kıdemli amirin’. Bunu unutmama asla izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Umarım bunu hiç unutmazsın,” diye çıkıştı Erika paltosunu giyerken. Işıkları söndürdü ve sıkıntılı bir sessizlik içinde daireden ayrıldılar.

Erika New Cross tren garının önündeki trafiği ardında bırakarak Tattersall Yolu'na dönerken lapa lapa kar yağıyor, iri kar taneleri arabasının farlarına yakalanıyordu. Bir an sonra Peterson da aynı köşeyi dönerek peşine takıldı. İki yolun kesiştiği noktada geniş bir otoparkla yoldan ayrılan bir mutfak aletleri mağazası vardı. Kaldırım bembeyaz köpüklerle kaplı gibi görünüyor, ön tarafta konuşlanmış üç ekip aracının yanıp sönen mavi ışıklarını yansıtıyordu. Sıra evler kesintisiz tek bir hat hâlinde tepeye doğru uzanıyordu. Erika sırtını sıra evlerden ilkinen veren mutfak aletleri mağazasının otoparkının polis kordonuna alınışını izleyen, aydınlık kapı boşluklarında toplaşmış komşulardan birkaçını seçebildi. Polis kordonunun berisindeki kaldırımda üniformalı bir polis memuruyla konuşmakta olan Müfettiş Moss'u görünce memnun oldu. Moss güvenilir bir polisti ve o, Peterson ve Erika hep birlikte sayısız cinayet soruşturmasında çalışmışlardı. Erika ve Peterson yolun karşı tarafında birer park yeri bulduktan sonra birlikte karşıdan karşıya geçtiler.

"Seni görmek ne güzel, patron," dedi Moss burgaçlar çizen kara karşı paltosunun yakasını dikleştirerek. Kısa kızıl saçlı, ufak tefek, tıknaz bir kadındı ve yüzü çillerle kaplıydı. "Resmî görevle mi buradasın?"

Erika, "Evet," diye yanıtlarken Peterson, "Hayır," diye yapıştırdı.

“Bize bir saniye izin verir misin?” dedi Moss üniformalı polis memuruna hitaben.

Adam başıyla onayladı ve ekip araçlarından birine doğru seğirtti.

“Çağrını aldığımda Peterson’la birlikteydim,” diye açıkladı Erika.

“Seni burada görmek benim için her zaman büyük zevk, patron,” dedi Moss. “Fakat bu vakayı Başmüfettiş Hudson’ın idare edeceğini sanıyordum.”

“O gelene kadar buralardayım,” dedi Erika var gücüyle üzerlerine hücum eden kara karşı gözlerini kırıştıtararak. Moss önce birine, sonra diğerine baktı ve aralarında garip bir sessizlik oldu.

“Neyse, neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenebilir miyim?” diye sordu Erika.

“Fena hâlde darp edilmiş genç bir kadın cesedi,” dedi Moss. “Kötü hava şartları olay yeri inceleme memurlarıyla adli tıp uzmanlarını yavaşlatıyor. Çağrına ilk cevap veren üniformalı bir polis memuru olmuş; şuradaki sıra evlerin sonuncusunda yaşamakta olan öğrencilerden biri çöp atmaya çıkmış ve cesedi bulmuş.”

“Olay yeri tulumları geldi mi?” diye sordu Erika.

Moss başıyla onayladı. Otoparkın kapısına tutturulmuş polis şeridi boyunca yürüdüler ve Erika geçmesi için Peterson’ın şeridi kaldırmasını bekleyince yine tuhaf bir sessizlik oldu. Erika ona bir bakış attı, Peterson şeridi kaldırdı ve Erika adamın yanından geçerek otoparka girdi.

“Ah, kahretsin, şimdi de çift mi oldular?” diye mırıldandı Moss kendi kendine. “Asla çocuklarla ya da hayvanlarla çalışmanın derler ama çiftlerden kimse bahsetmez.”

Onları takip etti ve olay yeri tulumlarını giymekte olan Erika’yla Peterson’a katıldı. Bir kez daha başlarını eğerek polis şeridinin altından geçtiler ve mutfak aletleri mağazasının tuğla duvarına zincirlenmiş, kavisli kapağı geriye yatırılmış sanayi tipi büyük çöp konteynerinin yanına gittiler. Moss fenerinin güçlü ışığını konteynerin içine tuttu.

“Tanrım,” dedi Peterson geriye çekilip bir eliyle ağzını kapatarak.

Erika irkilmedi bile. Öylece bakmakla yetindi.

Genç bir kadının cesedi, katlanıp özenle istiflenmiş bir mukavva kutu yığınının üzerinde yan yatıyordu. Öldüresiye dövülmüştü; gözlerinden biri şişerek kapanmıştı ve uzun, kahverengi saçları pıhtılaşmış kandan keçeleşmişti. Belden aşağısı çıplaktı. Bacaklarına kesikler ve yarıklarla zikzaklar çizilmişti. Üzerinde el kadar bir tişört vardı fakat eskiden ne renk olduğunu söylemek imkânsızdı zira kandan vıcık vıcık olmuştu.

“Şuraya bak,” dedi Moss usulca. Fenerini kızın kafasının tepesine, kafatasının içine göçtüğü yere tuttu.

“Yani onu öğrenciler mi bulmuş?” diye sordu Erika.

“Üniformalı polis memuru olay yerine vardığında dışarıda bekliyorlarmış,” dedi Moss. “Görebileceğin gibi sokak kapıları otoparka açılıyor. Haliyle olay yerini kordona aldığımızda evlerine geri dönmelerine müsaade etmedik.”

“Şimdi neredeler?”

“Üniformalı polis memuru onları yolun yukarısındaki bir arabaya bindirdi.”

“Adli tıp uzmanları gelene dek şunu kapatsak iyi olur,” dedi Erika, cesedin ve etrafındaki mukavva kutuların üzerinde biriken incecik kar katmanını görünce.

Peterson eldivenli elini çöp tenekesine dayadı ve kavisli kapağı ağır ağır kapatarak cesedi kötü hava koşullarından tecrit etti.

Polis kordonunun olduğu taraftan bazı konuşma seslerinin ve bir telsiz biplemesinin geldiğini duydular. Sarı küt saçlı, ufak tefek bir kadın olan Başmüfettiş Hudson’ın sivilce izleriyle delik deşik olmuş uzun, solgun suratlı sırık gibi bir adam olan Komiser Sparks’ın yanında dikilmekte olduğu yere doğru seğirttiler. Adamın yağlı siyah saçları alnından geriye doğru taranmıştı ve takım elbisesi kirliydi.

“Erika. Burada ne arıyorsun? En son çok ama çok uzak bir galakside olduğunu duymuştum,” dedi adam.

“Bromley’deyim,” diye yanıtladı Erika.

“Aynı şey.”

Başmüfettiş Hudson sırtmamak için kendini tuttu.

“Evet. Çok komik,” dedi Erika. “Tıpkı ölesiyeye dövülüp şurada-
daki çöp konteynerine atılmış ölü kız gibi...”

Hudson ve Sparks sırtmayı kestiler.

“Erika yalnızca bize yardım ediyordu. Hava şartları yüzünden yavaşlamıştık ve o da bu civarda oturuyor,” diye açıkladı Moss.

“Çağırımı aldığımında benimleydi. Ben de buralarda yaşıyorum,” dedi Peterson. Esasında konuşmaya devam da edecekti ama Erika ona ters bir bakış attı.

“Anlıyorum,” dedi Sparks, Erika’nın bakışını yakalayarak. Sanki bunu daha sonra Erika’nın aleyhine kullanmak için kafasının bir köşesine yazarmış gibi duraksadı, ardından polis şeridine yanaşıp kordonu siyah eldivenli eliyle kaldırdı.

“Olay yeri tulumunu teslim etmeyi unutma, Erika. Ardından dışarıda beni bekle. Biraz laflamamız gerek.”

Moss ve Peterson onu savunmaya yeltendiler ama Erika başını hafifçe iki yana salladıktan sonra polis kordonuna doğru ilerlemeye koyuldu.

Ü Ç

Erika olay yerinden ayrıldı ve sokağın yukarısındaki sokak lambalarının birinden yayılan turuncu ışığın altında ileri geri yürümeye koyuldu. Kar iri taneler hâlinde düşüyordu. Erika paltosunun yakasını dikleştirip ellerini ceplerinin derinliklerine sokarak çömeldi. Olay yeri inceleme memurlarına ait siyah minibüsün polis kordonunun önündeki kaldırıma park edişini izlerken kendini güçsüz hissetti. Dondurucu soğuğa rağmen arabasına dönmek istemiyordu. Torpido gözünde acil durumlar için sakladığı bir paket sigara vardı. Sigarayı birkaç ay önce bırakmıştı fakat baskı altındayken nikotin açlığının onu içten içe kemirdiğini hissediyordu. Dahası Sparks'ın ne moralini bozmasına ne de ona bir sigara yaktırmasına izin vermeyi reddediyordu. Birkaç dakika sonra Sparks otoparkın kapısından çıktı ve ona doğru yürüdü.

“Erika, neden buradasın?” diye sordu. Sparks sokak lambasının altına adımını attığında Erika adamın saçlarına yer yer aklar düştüğünü ve avurtlarının çökmüş gibi göründüğünü fark etti.

“Sana söyledim. Başmüfettiş Hudson'ın geç kalacağı konusunda bilgilendirildim.”

“Seni kim bilgilendirdi?”

Erika bocaladı. “Çağrıyı aldığında Peterson'la birlikteydim fakat bunun onun hatası olmadığını vurgulamak isterim. Bu konuda ona pek söz hakkı tanımadım.”

“Onunla mıydın?”

“Evet...”

“Hayatın tadını çıkarıyor olman sana da biraz garip gelmedi mi?” dedi Sparks pis pis sırtarak. Dondurucu havaya rağmen Erika yanaklarına ateş bastığını hissetti.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Benim olay yerim de seni ilgilendirmez. Bütün Cinayet Masası ekiplerinden sorumluyum. Benim için çalışmıyorsun. Kaldı ki burada istenmiyorsun da. O hâlde neden siktirip gitmiyorsun?”

Erika adama yaklaştı ve gözlerini onunkilere dikti. “Sen az önce ne dedin?” Adamın nefesi bayat ve asidik kokuyordu.

“Beni duydun, Erika. Siktir git. Burada olmanın nedeni bize yardım etmek değil. Yalnızca seni ilgilendirmeyen meselelere burnunu sokuyorsun. Cinayet Masası ekiplerinden birine geri dönmek için başvuruda bulunduğunu biliyorum. Ne kadar ironik. Hem de terfi için seni değil de beni seçtiklerinde takındığın tutum düşünüldüğünde.”

Erika adamın bakışlarına karşılık verdi. Onun kendisinden nefret ettiğini biliyordu fakat geçmişte ince bir nezaket örtüsü münasebetlerinin üzerini örterdi.

“Sakın bir daha benimle böyle konuşmaya cüret edeyim deme,” dedi Erika.

“Benimle bir daha böyle konuşmayın, *efendim*.”

“Senin de bal gibi farkında olduğun üzere, Sparks, bu rütbe sırf yalakalık ettiğin için sana altın tepside sunulmuş olsa da itibarını kendin kazanmalısın,” dedi Erika bakışlarını bir an olsun kaçırmadan. Kar yağışı iyiden iyiye sertleşmişti ve elyafı andıran iri iri taneler hâlinde yağıyordu. O tanelerden biri Sparks’ın takım elbisesinin ceketine kondu. Erika gözlerini kırpmayı ya da bakışlarını kaçırmayı reddetti. O esnada üniformalı bir polis memuru onlara yaklaştı ve bakışlarını kaçırmak zorunda kalan Sparks oldu.

“Ne var?” diye çıktı.

“Efendim. Olay yeri yetkilisi geldi. Işıklarımıza elektrik çekebilmemiz için mağaza müdürü de geliyor.”

“Seni olay yerimde istemiyorum,” dedi Sparks ve bir hışımla dönüp karda taze ayak izleri bırakarak üniformalı memurla birlikte polis şeridine doğru uzun adımlarla yürümeye koyuldu.

Erika derin bir nefes aldı ve gözlerini yakan yaşlara rağmen kendini toparladı.

“Kes şunu, o yalnızca işteki puştlardan biri,” diye haşladı kendi kendini. “O konteynerde yatan sen de olabilirdin.”

Gözyaşlarını sildi ve iç ışıkları yanan bir ekip aracını geçerek kendi arabasına doğru yürümeye koyuldu. Ekip aracının camları buğulanmaya başlamıştı ve içeride üç gencin oturmakta olduğu seçilebiliyordu: arkada iki kız, önde ise sarışın bir delikanlı. Oğlan öndeki koltukların arasından arkaya doğru abanmıştı ve derin bir sohbe dalmışlardı. Erika yavaşladı ve en nihayetinde durdu.

“Ah, sikerler,” dedi.

Döndü ve gerisin geriye ekip aracına doğru yürüdü. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra pencereye tıklattı ve ardından kimliğini göstererek kapıyı açtı.

“Cesedi bulan öğrenciler sizler misiniz?” diye sordu. Gençler ona bakıp başarıyla onayladılar. Şaşkınlıkları hâlâ suratlarından okunuyordu. On sekizden büyük görünmüyorlardı. “Şimdiye dek memurlardan biriyle konuşma fırsatı yakaladınız mı?” diye ekledi Erika arabaya doğru eğilerek.

“Hayır, asırlardır buradayız; bize yalnızca beklememizi söylediler ama donduk,” dedi delikanlı.

“Arabam yolun karşı tarafında. Hadi, gelin de ısıtıcıları çalışan bir arabada biraz sohbet edelim,” dedi Erika.

DÖRT

Erika havalandırma deliklerinden sıcak hava üflemeye başlayana dek arabasının göstergeleriyle oynadı. Delikanlı yanındaki yolcu koltuğuna oturmuş, üşüyen kollarını ovuşturuyordu. Sarıyordu, zayıftı, kötü bir cildi vardı ve kotunun üstüne yalnızca incecik bir tişörtle yine incecik bir hırka giymişti. Kızlar arkada oturuyorlardı. Kızlardan ilki Erika'nın arkasına yerleşmişti ve karamel rengi tenli, güzel bir kızdı. Kot pantolon ve kırmızı bir kazak giyiyordu. Mor renkli başörtüsü boynunun sol tarafında kelebek şeklinde gümüş bir yaka iğnesiyle tutturulmuştu. Onun yanında oturan ikinci kız kahverengi küt saçlı, kısa boylu ve etine dolgundu. Öndeki iki dişi ona tavşanlarınkı gibi bir görünüm kazandıracak kadar belirgindi ve üzerinde, şeftali rengi havlu kumaştan dikilmiş pis bir sabahlık vardı.

“İsimlerinizi alabilir miyim?” diye sordu Erika çantasından bir not defteri çıkarıp direksiyona yaslayarak.

“Ben Josh McCaul,” dedi oğlan.

Erika kâğıdı karalar gibi yaptı. Kalem yazmıyordu.

“Torpido gözünde başka kalem var mı diye bakar mısın?” diye sordu.

Oğlan torpido gözüne bakmak için eğilince tişörtü sıyrıldı ve kuyruksokumundaki, kenevir yaprağı şeklinde eski bir dövme görüldü. Delikanlı elini boş şekerleme paketleriyle Erika'nın acil durum sigarası niyetine sakladığı Marlboro paketinin ara-

sına daldırdı ve biraz kurcaladıktan sonra Erika'nın eline bir tükenmez kalem tutuşturdu. Yarıları dolu mini Mars paketini bulunca, "Şunlardan bir tane alabilir miyim?" diye ekledi.

"Rahatına bak," dedi Erika. "Siz kızlar da ister misiniz?"

"Hayır," dedi başörtülü kız ve ardından adının Aashirya Khan olduğunu söyledi. İkinci kız da çikolatayı geri çevirdi.

"Ben Rachel Dawkes ama 'a' yok..."

"Rachel'da ikinci bir 'a' harfi olmadığını söylemek istiyor, Dawkes'ta değil. Bu konuda epey takıntılıdır," dedi Josh ikinci mini Mars paketinin kâğıdını yırtarken.

Rachel hoşnutsuzlukla dudaklarını büzüştürdü ve sabahlığının kat yerlerini düzledi.

"Mutfak aletleri satan mağazanın yanındaki dairede birlikte mi yaşıyorsunuz?" diye sordu Erika.

"Evet, hepimiz Goldsmiths Üniversitesi'nde öğrenciyiz," dedi Rachel. "Aashirya'yla ikimiz İngiliz Dili okuyoruz. Josh ise Güzel Sanatlar'da."

"Son birkaç günde şüpheli herhangi bir şey duydunuz ya da gördünüz mü? Mesela çöp kutularının orada ya da mağazanın otoparkında dolanan birilerini?"

Aashirya ellerini kucacağında kavuşturmuş vaziyette oturduğu yerde kıpırdandı. İri gözleriyle evlerinin önünden geçip otoparka üşüşen olay yeri inceleme memurlarını izliyordu. "Burası pek sakin bir muhit değildir, geceleri daima bağırış çığırışlar duyulur," dedi ve ağlamaya başladı.

Rachel kızı kucaklamak için ona doğru sokuldu. Josh çikolatanın geriye kalanı çiğniyor ve yutmakta zorlanıyordu.

"Bağırış çığırışlar derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Erika.

"Mahallede dört bar var, mahalle sakinlerinin çoğu da öğrenci. Ayrıca buradaki dairelerin pek çoğu konut derneği uyulaması kapsamındadır," dedi Rachel resmî bir şekilde. "Güney Londra'dayız. Buralarda her köşe başında bir suç işlenir."

Arabanın camları buğulanmaya başlıyordu. Erika camlara al-
dırış etmeden kaloriferleri ayarladı.

“Cesedi kim buldu?”

“Josh,” dedi Rachel. “Dışarı gelmem için bana mesaj attı.”

“Mesaj mı attı?”

“Bir telefon mesajı,” dedi Josh sanki Erika kıt akıllıymış gibi.
Erika bir kez daha aralarındaki yaş farkı yüzünden hayrete düş-
tü. Onun ilk içgüdüğü eve koşup gördüklerini ev arkadaşlarına
anlatmak olurdu ama Josh telefonuna sarılmıştı. “Çöp kutumuz
doluydu ve mağazadakiler Noel süresince kullanılmış olamaz-
lardı. Ben de boş olacaklarını düşündüm.”

“Hepimiz dışarı çıktık,” dedi Aashirya.

“O sırada saat kaçtı?” diye sordu Erika.

“Yedi buçuk falan,” dedi Josh.

“Mağaza kaçta kapanır?”

“Yılbaşından beri kapalı. Mağazanın sahibi olacak herifin if-
las ettiğini duyduk,” diye yanıtladı Josh.

“Yani son birkaç gündür ortalık epey sakindi, öyle mi?”

Hepsi başlarıyla onayladılar.

“Kurbanı tanıyor muydunuz? O da bir öğrenci ya da mahalle
sakinlerinden biri olabilir mi?” diye sordu Erika.

Ölü kızı hatırlamanın getirdiği ürkeklikle başlarını iki yana
salladılar.

“Burada yalnızca eylül ayından beri yaşıyoruz. Daha birinci
sınıfız,” dedi Josh.

“Dairemize ne zaman dönebiliriz?” diye sordu Rachel.

“Eviniz şu anda olay yerinin bir parçası ve bu tür şeyler biraz
zaman alır,” dedi Erika.

“Lütfen biraz daha açık olabilir misiniz, memure hanım?”

“Üzgünüm, olamam.”

“Konteynerdeki kız muhtemelen bir fahişeydi,” diye ekledi
Rachel büyük bir ciddiyetle sabahlığının yakasını düzeltirken.
“Burası o tür bir muhittir.”

“Buralarda takılan herhangi bir fahişe tanıyor musun?” diye sordu Erika.

“Hayır!”

“O hâlde kızın fahişe olduğunu nereden çıkardın?”

“Bir kız kendini başka türlü nasıl bir çöp konteynerinde bulur ki? Başka ne olabilir?”

“Rachel, saf ve peşin hükümlü olmak seni hayatta pek uzağa götürmez,” dedi Erika.

Rachel dudaklarını birbirine bastırdı ve yanı başındaki buğulanmış cama döndü.

“Bana anlatabileceğiniz başka bir şey var mı? Ne denli önemsiz görünürse görünsün gözünüze çarpan herhangi bir şey? Her zamanki acayip tipler dışında buralarda takılan kimseyi görmediniz. Peki ya şüphe çeken kimse oldu mu?” Kafalarını iki yana salladılar. “Karşı komşularınızdan ne haber? Ne tür insanlardır?” diye sordu Erika yolun karşı tarafındaki koyu renkli ev sırasını göstererek.

“Onları pek tanımıyoruz. Fakat orada da genellikle öğrencilerle yaşlı hanımlar oturur,” dedi Josh.

“Biz nerede kalacağız?” diye sordu Aashirya alçak sesle.

“Bir arkadaşım kedisini besleyebilmem için bana evinin anahtarlarını vermişti. Oraya gitmeye ne dersiniz?” diye önerdi Josh.

“Orası nerede?” diye sordu Erika.

“Ladywell yakınlarında.”

“Memure hanım, şimdi ne olacak?” diye sordu Rachel. “Mahkemede şahitlik etmek ya da teşhis odasında sıraya girmek zorunda mı kalacağız?”

Erika onlar için üzüldü; sadece gençtiler ve yalnızca birkaç ay önce evlerinden ayrılıp Londra’nın en kötü muhitlerinden birinde yaşamaya başlamışlardı.

“Mahkemeye çağırılabilirsiniz ama bu çok daha ileri bir tarihte olur,” dedi Erika. “Şimdilik size yalnızca psikolojik destek sağlayabiliriz. Kalacak yer sorununuzu da çözmeye çalışacağım ancak tüm bunlar zaman alacaktır. Eğer bana adresi verebilirse-

niz sizi Őu arkadaŐınızın evine bıraktırmanın bir yolunu bulabilirim. Ne var ki sizinle tekrar konuŐmamız ve resmî ifadelerinizi almamız gerekecek.”

Aashırya kendini biraz toparlamıŐtı ve elinin tersiyle gözyaşlarını siliyordu. Erika bir peŐete bulmak iÇin Őantası karıŐtırdı.

“Ailelerinizi aramak ister misiniz?”

“Benim telefonum yanımda,” dedi Rachel sabahlıŐının cebine hafifÇe vurarak.

“Annem geceleri ŐalıŐır,” dedi Josh.

“Benim telefonum hâle evde. EŐer mümkünse babamı aramak isterim,” dedi Aashırya, Erika’nın uzattıŐı peŐeteyi alırken.

“Benimkini kullanabilirsin, tatlım,” dedi Josh telefonunu koltukların arasından uzatarak.

Aashırya bir numarayı tuŐladı ve telefonu baŐörtüsünün kumaŐına bastırarak bekledi. Josh camdaki buŐuları sildi. Patoloji uzmanının aracı gelmiŐti ve tekerlekli bir sedyeyi kaldırımın üzerinden atlatarak otoparka sokuyorlardı.

“Onu alelade bir Őp gibi atmıŐlar,” dedi Josh. “Kim böyle bir Şey yapar ki?”

Erika pencereden dışarı baktı ve aynı sorunun cevabını ğrebilmeyi diledi. Derken Sparks olay yeri tulumu iÇinde kapıda göründü. Erika o anda yapabileceŐi tek Őeyin oradan ayrılmak olduŐunu biliyordu.